

ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΡΕΑ (1893 - 1975)

Η Anne Humbert, αυτό ήταν το πατρικό της όνομα, γεννήθηκε στις 10/09/1893 σε ένα χωριό της Γαλλίας το Sougy από φτωχή οικογένεια, γι' αυτό και είχε ελάχιστη μόρφωση. Το 1914 παντρεύτηκε τον Φρανσουά Κουρτού και στην εποχή του πρώτου παγκοσμίου πολέμου πήγαν στο Παρίσι και εργαζόταν σαν παραδουλεύτρα. Ζούσαν σε μια σοφίτα, όπου και απέκτησαν ένα παιδί.

Λόγω όμως του βομβαρδισμού του κτηρίου στο οποίο διέμεναν, η Γαλλική κυβέρνηση τους εγκατέστησε προσωρινά σε ένα μικρό κατώτερης τάξης ξενοδοχείο στην οδό Μάλτας. (rue de Malte). Σ' αυτό το ξενοδοχείο σε κάποιο από τα διπλανά δωμάτια είχαν εγκατασταθεί και ο Δώρος με την Δώρα.

Το μωρό του ζεύγους Κουρτού, ένα αγοράκι, έκλαιγε και είχε προβλήματα συνεχώς. Τότε ο Δώρος και η Δώρα είπαν σε μια γυναίκα μέλος του Τάγματος, την κ. Ντυπόν να τους συμπαρασταθεί και να τους βοηθήσει. Έτσι, η Άννα και ο Φρανσουά ήρθαν σε επαφή με το νεοσύστατο τότε Τάγμα.

Ο Δώρος αποφάσισε να της διδάξει τα πρώτα θεωρήματα με όσο πιο απλό τρόπο μπορούσε λόγω της μειωμένης μόρφωσής της.

Η μύησή της έγινε περίπου έξη μήνες μετά τον θάνατο της Δώρας και ήταν η πρώτη μύηση που παρευρέθηκε και η νεαρή τότε Μαγδαληνή.

Σε κάποιο από τα πρώτα θεωρήματα ο Δώρος της είπε να εργαστεί μόνη της και να γράψει ότι κατάλαβε από το θεώρημα που διδάχτηκε. Όταν του παρουσίασε την εργασία της έμεινε έκπληκτος, γιατί το περιεχόμενό της ήταν πολύ ανώτερο από το μορφωτικό της επίπεδο.

Της ζήτησε τότε να μπει σ' ένα δωμάτιο και να γράψει μόνη της. Όταν μετά από λίγη ώρα ο Δώρος άνοιξε το δωμάτιο την βρήκε κοιμισμένη, ενώ πάνω στο τραπέζι ήταν πολλά τσαλακωμένα χαρτιά και μια κόλα ανοιχτή, όπου πάνω της ήταν γραμμένο το 1ο

Μανιφέστο της Δώρας. Όταν ξύπνησε η ίδια δεν θυμόταν τίποτα και όταν της είπαν το τι έχει γράψει, καθώς ήταν ευέξαπτος και άξεστος χαρακτήρας, θύμωσε και άρχισε να φωνάζει και να διαμαρτύρεται, γιατί νόμιζε ότι θα την πάρουν για τρελή. Όλοι τότε κατάλαβαν ότι η Άννα Κουρτού δεν θα ήταν ένα απλό μέλος του Τάγματος, αλλά έμελλε να είναι κάτι πολύ σπουδαιότερο, εφόσον η Δώρα θα επικοινωνούσε μέσω αυτής με το επίγειο Τάγμα. Κατά κάποιο τρόπο προοριζέτο να είναι η φωνή της Δώρας.

Από οντολογικής πλευράς η Άννα Κουρτού, σύμφωνα με τις αποκαλύψεις του Διδασκάλου μας, ήταν ενσάρκωση της Γεννήτορας Ρέας, ενώ ο σύζυγός της Φρανσουά Κουρτού ήταν ενσάρκωση ενός δορυφορικού Γεννήτορα, του Σελινού.

Έτσι αποκαλείτο και έγινε γνωστή στο χώρο του Τάγματος με το οντολογικό της κυρίως όνομα Ρέα και επί αρκετά χρόνια υπήρξε το μέσον επικοινωνίας της Δώρας με το γήινο Έργο της. Μέσω αυτής, η ιδρύτρια του Τάγματος εφοδίασε το Τάγμα μας με κείμενα διδασκαλιών που δεν πρόλαβε ή δεν θέλησε να δώσει όσο ζούσε καθώς και με διάφορα μανιφέστα, που αφορούσαν άλλοτε λειτουργικά και θεσμικά θέματα του Τάγματος και άλλοτε την συμπεριφορά ορισμένων μελών. (προσωπικά μανιφέστα).

Η Θεοσοφική μας διδασκαλία, η Δοξασία της Δώρας που είναι και το ιερότερο κείμενό μας, είναι μεταξύ των κειμένων που μας πρόσφερε η Δώρα μέσω της Ρέας.

Δεν ήταν όμως μόνο η Δώρα που επικοινωνούσε με το επίγειο Τάγμα μέσω της Ρέας, γιατί και ο Αρχάγγελος Μνήμων τη χρησιμοποίησε για να μας δώσει το γνωστό μας κείμενό του, όπως και ο άγγελος Νταβά που μας αποκάλυψε με τις διηγήσεις του πολλά περιστατικά από την προσωπική ζωή των Γεννητόρων και Ιδρυτών του Τάγματός μας. Για όλους αυτούς τους λόγους ο Διδάσκαλός μας θεωρούσε την Ρέα ιερό πρόσωπο και παρόλο το στριφνό χαρακτήρα της ήθελε να την σέβονται όλοι.

Εδώ γεννάται ένα εύλογο ερώτημα, γιατί η Δώρα επέλεξε μια ενσάρκωμένη οντότητα με τόσο όμως άξεστο υλικό περιβλήμα για να εκφραστεί στο κοσμικό μας επίπεδο;

Η απάντηση αδελφοί μου είναι επίσης εύλογη και διττή:

- 1.- Γιατί μόνο ένας αμόρφωτος και ακαλλιέργητος άνθρωπος θα μετέδιδε τη διδασκαλία της αυτούσια χωρίς δικές του παρεμβάσεις, και
- 2.- Γιατί μόνον έτσι θα επείθοντο τα μέλη του Τάγματος για την αληθοφάνεια της προέλευσης αυτής της διδασκαλίας ή αυτού του μηνύματος

Ένα χρόνο περίπου μετά το θάνατο της Δώρας, στις 4 /02/1919 η Άννα Κουρτού γέννησε το δεύτερο παιδί της, ένα κορίτσι την Reine Jeanne Courtout, που κατά τον Διδάσκαλό μας ήταν ενσάρκωση της Μαρίας Ρουτσίν, δηλαδή της Δώρας, και προορισμένη να διευθύνει το Τάγμα μαζί με την κόρη της Δώρας την Λευκή, σαν Αναπληρώτρια Υπάτη μεγάλη Διδασκάλισσα. Φαίνεται όμως ότι η έλξη της ύλης και ο αντίπαλος κατόρθωσαν να την απομακρύνουν οριστικά από το Τάγμα.

Η Reine Jeanne Courtout, που την φώναζαν Diditte, παντρεύτηκε δύο φορές, ο πρώτος της σύζυγος κατά τη διάρκεια του 2ου παγκοσμίου πολέμου ήταν στην φυλακή, ενώ εκείνη πέρασε στην αντίσταση κατά των Γερμανών και εκεί σχετίστηκε με έναν άλλον άντρα. Όταν ο σύζυγός της αποφυλακίστηκε, για να της δώσει διαζύγιο και να παντρευτεί τον άλλο, του έδωσε όλα της τα περιουσιακά στοιχεία και πέρασε όλη την υπόλοιπη ζωή της μακριά από τους ταγματικούς κύκλους.

Στις 26-10-1919 έγιναν τα πρώτα χρίσματα από τον Δώρο και το πρώτο ήταν της Ρέας σαν Μεγάλη Διδασκάλισσα με εντολή το λειτούργημα της Αναπληρώτριας Υπάτης Μεγάλης Διδασκάλισσας και προστάτιδος της Υπάτης Μεγάλης Διδασκάλισσας.

Υπόψη ότι, για Υ.Μ.Δ. οι Διδάσκαλοί μας προόριζαν την κόρη τους , τη Μπλανς (Λευκή) που τότε ήταν μόλις 7 ετών και η οποία ήταν επίσης ενσάρκωση μεγάλης οντότητας.

Έκτοτε, η Μ.Δ. Ρέα αφοσιώθηκε στο Τάγμα και στον Άρχοντα και του συμπαραστάθηκε μαζί με τον σύζυγό της μέχρι το θάνατό του. Ακόμη και για διακοπές τον είχε πάρει μια φορά στο χωριό της. Ο τάφος στο κοιμητήριο του Παντέν στο Παρίσι όπου είναι θαμμένοι ο Δώρος, η Δώρα και η κόρη τους Ζαννέτ ανήκει στην οικογένεια της Ρέας, οι οποίοι δεν επέτρεψαν να ταφεί κανένας άλλος εκεί, ενώ οι ίδιοι ετάφησαν αλλού.

Η Δώρα δεν χρησιμοποίησε όμως το σώμα της Ρέας μόνο για μετάδοση διδασκαλίας και μανιφέστων, μια φορά ενώ η Ρέα κρατούσε στην αγκαλιά της την κόρη της Δώρας τη Μπλανς, οι παρευρισκόμενοι έκπληκτοι παρατήρησαν ότι το βλέμμα της Ρέας , οι κινήσεις της, και η τρυφερότητα που εξέπεμπε προς το παιδί θύμιζαν την Δώρα.

Μια άλλη φορά που η Μαγδαληνή ήταν άρρωστη, την επισκέφτηκαν ο Άρχοντας με τη Ρέα. Όταν ο σύζυγος της Μαγδαληνής ο Ρομπέρ πήγε να ανοίξει την πόρτα και είδε την Ρέα μαρμάρωσε, γιατί κατάλαβε αμέσως ότι στο σώμα της Ρέας ήταν το πνεύμα της Δώρας. Έπαθε τέτοιο σοκ, που έμεινε ακίνητος εκεί σε όλη τη διάρκεια της επίσκεψης που ήταν άλλωστε σύντομη. Αλλά και η Μαγδαληνή αντιλήφθηκε αμέσως την αλλαγή, γιατί εκτός από την έκφραση του προσώπου της που ήταν πολύ διαφορετική, το πρόσωπό της εξέπεμπε και ένα φως.

Η Δώρα πλησίασε στο κρεβάτι της Μαγδαληνής και της είπε:

«Έρχομαι από πολύ μακριά για να σε δω και θα επιστρέψω ακόμη πιο μακριά.»

Σε λίγο ο Άρχοντας είπε στην Μαγδαληνή:

«Πρέπει να φύγουμε γιατί είναι επικίνδυνο για την Ρέα».

Μετά την αναχώρησή τους, η Μαγδαληνή ανάρρωσε σχεδόν αμέσως.

Με την πάροδο του χρόνου η εξέλιξη της Ρέας ήταν σημαντική, αλλά φαίνεται ότι από πνευματικής πλευράς δεν υπήρξε ανάλογη με την υψηλή οντολογική της βαθμίδα. Κατά το έτος 1955, όταν ο Α.Τ. Γεώργιος δίδασκε την θεοσοφική διδασκαλία στο Παρίσι η Ρέα διαβάζοντας μια από τις εργασίες του, του είπε : «Μόνο τώρα καταλαβαίνω τι σας έγραφα τότε». Παρόλα αυτά υπάρχουν κάποιες αξιολογες ομιλίες δικές της, αλλά δεν μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι τις έγραψε εντελώς μόνη της χωρίς την επήρεια της Δώρας.

Υπόψη επίσης, ότι ορισμένες από τις διδασκαλίες που της έδωσε η Δώρα, τις μετέδωσε η ίδια σε κολεγιακούς σχηματισμούς.

Θα σας αναφέρω ένα περιστατικό που μας διηγήθηκε η Μαγδαληνή, που κατά κάποιο τρόπο δείχνει ότι οι Διδάσκαλοί μας και μετά το θάνατό τους θεωρούσαν την παρουσία της Ρέας απαραίτητη στο χώρο του Τάγματος.

Στην δεκαετία του 50, το οίκημα του Τάγματος στο Παρίσι στεγάζετο στο ευρύχωρο διαμέρισμα του ζεύγους Βέιλ, και η Ρέα με τον στρυφνό, όπως έλεγε η Μαγδαληνή χαρακτήρα της, ήρθε σε ρήξη μαζί της σε σημείο, που η Μαγδαληνή της είπε να φύγει από το οίκημα και να μην ξαναπάει εκεί.

Το γεγονός όμως αυτό στενοχώρησε πολύ την Μαγδαληνή, γι' αυτό και αποφάσισε να πάει στον τάφο των διδασκάλων μας για να προσευχηθεί.

Ήταν μια κρύα χειμωνιάτικη μέρα που έριχνε χιονόνερο. Μόλις έφθασε στο μνήμα και προσευχήθηκε, το βλέμμα της έπεσε σε έναν από τους γύρω τάφους όπου πρόσφατα είχε γίνει μια ταφή. Επάνω από το μνήμα είχαν τοποθετηθεί τα λουλουδένια στεφάνια της κηδείας με τις κορδέλες τους .

Στην κορδέλα που φαινόταν περισσότερο από το σημείο που στεκόταν η Μαγδαληνή, το χιονόνερο είχε σβήσει τα περισσότερα γράμματα και είχαν μείνει μόνο τρία και η Μαγδαληνή διάβασε Ρ..ε..α.

Αυτό το θεώρησε σαν απάντηση των διδασκάλων μας στην προσευχή της, γι' αυτό και πήγε κατευθείαν στο σπίτι της Ρέας και συμφιλιώθηκε μαζί της.

Μετά από κάποιο χρονικό διάστημα για το οποίο δεν έχουμε στοιχεία, η Μ.Δ. Ρέα μετοίκησε σε μια πολίχνη της Βρετάνης την Ασνιέρ, όπου δημιούργησε έναν κύκλο από νέους ανθρώπους, στους οποίους μετέδιδε την ταγματική διδασκαλία, αλλά τους έστρεψε κυρίως στο δεύτερο σκοπό του Τάγματος, στη φιλανθρωπία. Τα νέα αυτά παιδιά έκαναν ένα αξιοθαύμαστο φιλανθρωπικό έργο. Για να συγκεντρώνουν χρήματα για τις φιλανθρωπίες τους οργάνωναν θεατρικές και μουσικές παραστάσεις.

Η Μ.Δ. Ρέα ασχολήθηκε και με την θεραπευτική. Διέθετε άλλωστε ένα πολύ ισχυρό ψυχικό ρευστό, μόνο που κάποια φορά αυτή η ενασχόληση δεν της βγήκε σε καλό.

Ήταν τότε στο Τάγμα ένας νέος άνδρας που είχε καρκίνο στα γεννητικά του όργανα. Η Ρέα τον θεράπευσε και ο άνθρωπος αυτός έζησε άλλα 10 χρόνια, η ίδια όμως πέθανε από καρκίνο στο ίδιο μέρος, πιθανόν γιατί δεν ήξερε πώς να προφυλαχτεί.

Το 1974 χτυπημένη από τον καρκίνο ήταν κλινήρης, δεν μπορούσε πια να περπατήσει και υπέφερε πολύ από πολύ δυνατούς πόνους, είχε όμως μεγάλη περιποίηση από τα μέλη της ομάδας της, δεν την άφηναν ούτε στιγμή μόνη, ήταν ολοκληρωτικά αφοσιωμένα σ' αυτήν και ζούσε σε ένα περιβάλλον αγάπης και φροντίδας. Κάλεσε τη Μαγδαληνή κοντά της και της ζήτησε να την επισκέπτεται συχνά, της είπε επίσης ότι ανησυχούσε, γιατί ο διάδοχος του Α.Τ. Γεωργίου Βασίλειος ήθελε να μεταφέρει στην Αθήνα τα οστά του Δώρου και της Δώρας, πράγμα για το οποίο η ίδια ήταν κατηγορηματικά αντίθετη.

Έκτοτε, η Μαγδαληνή με το σύζυγό της Ρομπέρ την επισκέφτηκαν αρκετές φορές, και σε μια από αυτές τις επισκέψεις στις 24/02/1975, η Ρέα της υπαγόρευσε την μυητική διαθήκη της.

Στην διαθήκη της κληροδότησε στο κολλέγιο της Ασνιέρ, δηλαδή στην ταγματική ομάδα της, την βιβλιοθήκη του Δώρου που είχε στην κατοχή της.

Στην Μαγδαληνή κληροδότησε το πορτραίτο του Δώρου έργο του ζωγράφου Μουστάκη καθώς και τα πρωτότυπα χειρόγραφα μανιφέστα και τα μαθήματα της Δώρας που είχαν μεταδοθεί μέσω αυτής, ενώ παράλληλα προέτρεπε όλους να συσπειρωθούν γύρω από την Μαγδαληνή.

Το ωραίο αυτό πορτραίτο βρίσκεται στο οίκημα του Τάγματος στο Παρίσι.

Η Μ.Δ. Ρέα πέθανε στις 30/3/1975, ένα μήνα περίπου αργότερα από την ημέρα που υπαγόρευσε την διαθήκη της σε ηλικία 82 ετών. Η κηδεία της έγινε στην εκκλησία του χωριού της στο Sougy και η ταφή της στην Ισπανία κοντά στο γιο της όπως η ίδια το είχε ζητήσει.

Αδελφοί μου, μπορούμε νομίζω να συμπεράνουμε ότι η γυναίκα αυτή εκπλήρωσε στο ακέραιο και με το παραπάνω μάλιστα την σημαντικότερη αποστολή της σαν μέσο έκφρασης της Δώρας, αλλά και σαν πιστή και αφοσιωμένη θεραπευοειδής του Δώρου (Άρχοντα).

Η ιερότητα που της απέδιδε ο Άρχοντας εκφράζεται ακόμη και στην διαθήκη Του, που τελειώνοντας λέει: «Εάν το θέλημα του Θεού επιεικούς δι' υμάς εκδηλωθεί, ίσως το χέρι της Ρέας θα χαράξει τους λόγους του δεύτερου Απόντος».